

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma, Sive Avrea Armilla Bartholomæi Fvmi Placentini,
ordinis Prædicatorum, ac hæreticæ prauitatis Inquisitoris**

Fumo, Bartolomeo

Antverpiae, 1570

Peccatvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30427

corū, nisi expressē appareat, vel probetur: secundum gloss. in l. final. C. de pact. conuen. Et si maritus dicta bona male administrat, tenetur de dolo, lata culpa, & leui, vt not. in d. l. fina. Cumque maritus volente vxore habet fructus, quicquid superest non cōsumptum, ad vxorem pertinebit: per not. in d. l. fin. & l. vbi adhuc. C. de iure dot. & hoc consuluir Bar. secundū Bald.

STATVTVM loquens de dote, extenditur ad paraphernalia: secundum Alberic. in l. de quibus. ff. de legi. col. 24. Qua actione repetantur, Vide Sil. ibi quaestione. 5. Paraphernum dicitur a para, quod est iuxta, & pheral, dos, quasi iuxta dotem.

PARENTES.

PARENTVM nomine veniūt pater, mater, auus, auia, & superiores. ff. de verb. signific. l. appellatione. Quomodo tenentur alere filios, & cōtra, supra. Alimenta. §. 2.

PATER obligatur ex filij contrahē, quando res versa est in patris vtilitate, vt quia mutuo accepit, vt se vestiret decenter, etiam sine licentia patris. ff. de in rem verso. l. 3. §. Labeo. quod si non est verum in vtilitatem patris, neque de eius mandato fecit, & pater rem apud se non habet, non tenetur. ff. de in rem verso l. quod si seruus. §. sed si sic accepit. Neque in hoc casu dominus pro seruo tenetur. Si tamen haberet peculium filij. vel serui, deducto prius peculio, quod pater habet in illo, & dominus in peculio serui, tenentur. l. sed si damni. §. peculium. ff. de peculio. supra, Dominus, §. 5. & 6. An parentes testificari pro facto filij queant. vide Docto. & Abb. in c. videtur, qui mat. accus. pos. & in c. super eo. el. 2. de testi.

PATRIA POTESTAS.

PATRIA potestas soluitur. Primo quando transiit in potestatem alterius: vt in l. si arrogator. ff. de adop. vt si fiat quis religiosus. Secundo, si profiteatur post pubertatem in religione approbatus: vt not. glo. in c. 20. q. 2. Ante autem pubertatem nolente

patre, non potest profiteri, nec matre inuita, potest pater offerre filium religioni ante dictam aetatem: secundum Panorm. in c. 2. de regul. quia de iure diuino & naturali tenetur filius parentibus obedire. Tertio per emancipationem. supra, emancipatio. §. 1. Quarto, per sacrum ordinem. c. frequens. d. 54. Quinto, per dignitatem Episcopalem c. si seruus. el. 2. d. 54.

PECCATVM.

PECCATVM actuale duplex est, quoniam aliud est mortale, eod quod mortem spirituales inferat animae, auferendo gratiam Dei, ex qua viuunt animae, iuxta illud apostoli, Viuo ego, iam non ego, viuunt in me Christus, & peccans mortaliter, semper vel expressē, vel interpretatiue, refutat Deum pro ultimo fine. Aliud est veniale, quia non perfectē attingit rationem peccati, nec est contra charitatem, sed praeter: nec contra praeccepta Dei, sed praeter. Est & aliud peccatum nō actuale, sed dicitur originale, quod est priuatio originalis iustitiae, collatae primo homini, vt erat caput generis humani, ex S. Thom. 2. sentent. d. 35. & pluribus alijs locis, quos breuitat gratia omitto.

PECCATA quaedam sunt spiritualia, quorum finis est spiritualis delectatio: vt superbia. alia carnalia, quorum finis est delectatio corporalis: vt gula, & huiusmodi. De his apostolus. 1. Cor. 7. ait. Emundemus nos ab omni inquinamento carnis, & spiritus. Spiritualia sunt quinque, carnalia duo, videlicet gula, & luxuria, cetera spiritualia sunt, secundum Grego. 13. mor. li.

PECCATVM omne in quantum habet rationem culpae, est voluntarium, quia voluntas est propria, & per se causa peccati. Thom. 1. 2. q. 73. a. 6. in co. & quod nullo modo est voluntarium nunquam est peccatum: secundum sententiam Aug. lib. retract. & ca. quod autem. 1. §. q. 1.

ACTVS interior voluntatis, & exterior alicuius potentiae, quando sunt coniuncti ad vnum malū finem, non sunt duo peccata, sed vnū, sed multiplicia

plicatio actus voluntatis, peccata multiplicat, saltem quantum ad numerum, ut si vadens ad occidendum hominem diuertat voluntatem ad alia, & post iterum deliberet occidere, semper multiplicat peccata, nec est vnum peccatum numero, licet sit vnum specie. Sunt enim hic plures actus deformes ipsius voluntatis numero distincti, licet non sit nisi vnus actus exterior, sine quo etiam voluntas peccasset. Tho. 2. sent. d. 42. q. 2. a. 1. sic tenet Tab. in vers. peccatum. 6. 8.

³ QVANDO plures sunt actus exteriores, sed vnus actus voluntatis, non sunt plura peccata, sed vnum. habens tamen plures deformitates, ut si quis furetur, ut luxurietur, vel propter gulam, omnes enim isti actus ordinantur ad vnum finem, a quo habent actus unitatem specificam, unitatem autem numeralem ab actu voluntatis vno, & continuato, Thom. 2. sent. d. 42. q. 1. a. 1. per totum. A voluntate enim peccatum est, sine qua peccatum esse non posset.

⁶ PECCATO transeunte per contritionem remanet reatus penae, qui est obligatio ad penam. Thom. supra. a. 2. Qui si quidem reatus est, quod ammodo medium inter culpam, & penam.

⁷ NULLA creatura per naturam suam impeccabilis est, nisi per gratiam a superiori natura adiuvetur: quia ex quo libera est, recte agere, & non agere, ordinare, & non ordinare se in Deum potest, secundum Tho. 3. contra gen. c. 109.

⁸ HOMO post lapsum Adæ, quamuis sit in gratia Dei, non potest diu stare sine peccato veniali, secus de mortali. Si autem sit extra gratiam, non potest diu vivere sine mortali, nisi per gratiam releuetur a mortali, secundum Thom. prima secundæ. q. 109. a. 8. quia peccatum, quod non per poenitentiam purgatur, suo pondere ad aliud trahit vt Greg. d.

⁹ PECCATA non sunt omnia equalia, secundum Thom. prima secundæ q. 73. a. 2. sed vnum est grauius altero, secundum quod maiori virtuti oppo-

nitur, vel maior deordinatio in vno inuenitur, quam in alio, vel secundum maiorem voluntatem ad peccandum.

¹⁰ PECCATVM originale minus habet de culpa in nobis, quā quodcunque peccatum veniale: quia minus voluntarium. Tho. 3. part. q. 1. a. 4. in 6. idem minor pena debetur ei, licet respectu naturæ sit grauius, ibidem Tho.

¹¹ PECCATVM quod ex genere suo est veniale, aliquando fit mortale ex intentione, vt verbi gratia otiosum dictum cum intentione adulterandi: & quod est mortale ex genere suo, potest esse veniale ex imperfectione actus, vt furari vnus quatinus. Tho. 1. 2. q. 88. a. 4. & a. ult.

¹² PECCATVM veniale disponit ad mortale, quia ex frequentia peccandi fit inclinatio ad peccandum mortaliter, alio modo remouendo ordinem, qui si seruaretur, conseruaret hominem a mortali, nunquam tamen id quod veniale est, idem potest fieri mortale, neque ex multis venialibus aggregatis potest fieri vnum mortale, secundum Thom. supra. nam mortalium pena æterna est: venialium verò temporalis. Dicuntur tamen ab Aug. occidere, quia ad mortale disponunt si negligantur.

¹³ PECCATA quæ sunt contra præcepta legis diuinæ, naturalis vel humanæ, sunt mortalia, nisi ex imperfectione actus, vel respectu rei patet, sec. Th. 2. 2. q. 35. Peccata autem quæ sunt contra mandata, cōsilia, vel monitiones diuinarum legum, communiter sunt venialia: nisi ibi ponatur vltimus finis, vel habeatur intentio ad aliquod mortale, vel interueniat cōceptus, vel non curetur de salute proximi, vel nisi contrariū distet etiā erronea consciētia. Peccatum veniale, et si charitatis habitum non remoueat, & consequenter in anima maculā non efficiat, actum tamē charitatis retardat, idē nitorem impedit, qui ex actibus virtutum est. Tho. prima secundæ. q. 98. a. 1.

PECVLIVM.

¹ PECVLIVM prout nominat pecuniam, quā habet existens in aliena potestate, vt filius familiars vel seruus, diuiditur: quoniam aliud est castrum,